

potifmatis ac pulmentis eam admifcentes. Radiculas habet paruas, cyperi modo, candidantes, fapote piper imitantes ac odoratas. Eligitò quæ teredinem minimè fenferiunt. A quibusdam tamen ob id condiuntur, quòd celeriter cariem fenfiant, ac fietilibus in Italiam aſportantur, cibus idoneæ, ſi modò cum ſuo condimento aſſumantur. Vim porrò habet zingiber calfacientem, concoquentem, aluum leniter emollientem, ac ſtomacho etiam vtilem. Eſt & efficax aduerſus ea quæ pupillis caliginem offundunt. In antidota quoque additur, ac in vniuerſum piperis vires quadantenus æmulatur.

De Hydropipere. CAP. CXCII.

HYDROPIPER apud aquas maximè ſtagnantes lenitèrve fluentes gignitur. Caulem edit geniculatum ac ſolidum, circa quem alarum ſunt concauitates, ac folia menthæ ſimilia: ſed maiora, delicatiora candidioraque, guſtu acria piperis modo, citra tamen vllam odoris gratiam. Fructum verò gerit in ſurculis paruis prope folia erumpentem, & racematim coherentem: qui & ipſe acris eſt. Vim habent folia cum ſemine impoſita œdemata veterèſque duritias diſcutiendi, & ſub oculis ſugillata emendandi. Siccata: verò & tuſa, ſali & opſoniis pro pipere admifcentur. Ceterùm radicem habet par-

bet paruum, nullius in medicina vsus.

De Ptarmica. CAP. CXCII.

PTARMICA exiguus frutex est, surculos habens paruos, multos & teretes, abrotano similes: circa quos folia sunt oblonga, oleaginis proxima multa que: ac in cacumine capitulum, vti anthemidis, paruum, rotundum, acri odore, sternutamenta ciens, vnde etiam nomen accepit. Valent folia cum floribus illita, ad delenda sub oculis sugillata: flores autem sternutamenta efficacissime mouent. Nascitur in montosis saxosis que locis.

De Struthio seu radice.

CAP. CXCIII.

STRUTHIVM vulgo notum, quo fullo-nes purgandis lanis vtuntur. Huius radix acris est, urinamque ciens: auxiliatur hepaticis, tussi & orthopnoeae, sumpta cum melle cochlearis mensura, & aluum quoque subducit. Eadem cum panace & capparidis radice, calculos frangit & cum vrina expellit, lienemque in scirrhum induratum liquat. Subdita verò, menses trahit, & partus efficaciter enecat. Cum polenta autem, & aceto illita, lepram emendat. Discutit & panos, cum farina hordeacea & vino decocta. Miscetur praeterea collyriis exacundae oculorum aciei dicatis, itemque malagmaticis.

Sternutamenta etiam facit, atque per os purgat, trita cum melle ac naribus infusa.

De Cyclamino. CAP. CXCIII.

CYCLAMINVS folia habet hederæ similia, purpurea, varia, infra supraque maculis albicantibus distincta: caulem verò quaternum digitorum, inanem ac nudum: in cuius summo flores emicant rosarum effigie, purpurascetes. Radix nigra, rapo proxima & aliquantum lata. Quæ quidem cum hydromelite pota, pituitam aquosaque detrahit: ac menses pota subditave ciet. Tradunt, si prægnans mulier radicem eam transgrediatur, abortum fieri. Sed & ad alligata partum accelerat. Contra venena, præsertimque leporis marini, ex vino bibitur. Imposita quoque, contra serpentium ictus remedio est: & addita in vinum, ebrietatem representat. Regium verò morbum discutit, tribus drachmis pota cum passo aut mulla dilutiore: sed bibentem oportet cubiculo calido minimeque ventis exposito recumbere, pluribus contextum stragulis, quò facilius exudet. Qui verò elicietur sudor, colore felleus inuenietur. Eius etiam succus cum melle naribus infunditur ad purgandum caput, & sedi in vellere subditur ad deicienda alui excrementa. Idem illitus umbilico & imo ventri ad coxas vsque, aluum

aliū emollit, abortūque facit. Quin & suffusis hebetioribūsq̄ oculis oblitus cum melle succus prodest. Miscetur & medicamentis abortum inferentibus. Idem cum aceto illitus, prociduum sedem restituit. Exprimitur verò tusa radice succus, & ad mellis crassitudinem decoquitur. Radix autem ipsa cutem purgat, eruptiones papularum reprimit, ac vulneribus ex aceto tum per se, tum etiam cum melle, medetur. Lienem quoque imposita liquat & absorbit. Contractas etiam à sole maculas & alopecias emendat. Sed & ipsius decoctum foru, luxatis, podagræ, capitis ulcuseulis atque perionibus idoneum & accommodatum est. Quòd si in oleo vetere feruefacta fuerit, illito oleo cicatrix inducitur. Ipsa quoque radix excauata oleo impletur, & cineri feruenti imponitur, addito interdum ceræ Tyrhencæ momento, vt strigenti modo viscosus fiat illitus, perquam utilis permior laborantibus. Cæterum radix scillæ modo concisa reponitur: traditurque etiam ad amatoria assumi tusa, ac in pastillos diuisa. Nascitur verò locis vmbrosis, maximèque sub arboribus.

De Cyclamino altera. CAP. CXCv.

Cyclaminus altera, quam nonnulli cissanthemon aut cissophyllon vocant, folia

fert hederæ, sed minora: caules crassos, geniculatos, quique circa vicinas arbores capreolorum modo sese voluunt. Flores videntur candidi, odorati. Fructus verò vuæ acinorum instar, corymbis hederæ similis, mollis, ac sapore aliquantulum acris, atque lentus: radix supernacua. Nascitur locis asperis. Huius fructus drachmæ unius pondere potus cum vini albi cyathis duobus ad quadraginta dies, lienem liquat, ac per urinas & aluum absumit. Bibitur & ad orthopnoeam: ac potus quoque, reliquias à partu purgat.

De Dracontio seu dracunculo.

CAP. CXCVI.

DRACUNCULVS folia fert hederacea, magna, candidis notata maculis: caulem verò rectum, duñt cubitorum, versicolore, anguis effigie, maculis respersum purpureis, baculi crassitudine. Fructus est in summo racemosus, colore primùm quidem herbaceo, sed cùm ematuruit, ad croceum vergente, sapore mordax. Radix quadantenus rotunda, bulbosa, arò similis, tenui vestita cortice. Nascitur in umbrosis, circa sepes ac macerias. Expressus è semine succus cum oleo in aurem infusus, dolorem auri mitigandi vim habet. Naribus etiam excellere inditus, polypum absumit. Sed & carcino-

carcinomata illitu sistit. Eius autem grana
xxx. si in posca bibantur, abortum inferunt.
Quin & odorem aiunt, posteaquam flaccidi
flores emarcuerunt, recens, conceptos foetus
enecare. At radix calfaciendi vi prædita, suc-
currit orthopnoeæ, ruptis, conuulsis, tussi
atque destillationi. Pectori etiam hærentes
humores facit excreabiles, siue elixa tostave
cum melle aut per se edatur, siue ipsa trita
ex melle delingatur. Urinam quoque ciet
ac Venerem excitat, è vino pota. Quin & vl-
cera maligna & phagedænica cum bryonia
alba & melle trita expurgat & ad cicatri-
cem perducit. Ex ea quoque efformantur
collyria ad fistulas, extrahendõsque partus.
Aiunt & qui manus radice perfricuerit, à vi-
peræ morſu tutum & illaſum existere. Ex a-
ceto denique illita, vitiligines emaculat.
Folia verò trita, recentibus vulneribus lina-
mentorũ vice conuenienter imponuntur:
itidẽmque perñionibus, si prius in vino de-
cocta fuerint. Sed & caseus foliis inuolutus,
à putredine seruator immunis. Succus au-
tem radice, ad nubeculas, albugines, oculo-
rũmque caligines conuenit. Ipsa verò ra-
dix, etiam ad sanorum vsus, nimirum in ci-
bos, cocta crudaque oleris vice recipitur.
Quin & Gymnesiarum insularum, quas Ba-
leares vocant, incola coctiam radicem cum

melle multo placentarum loco in conuiujs apponunt. Cæterùm radicem messibus effodi, loramque & frustatim concisam, ac linta traiectam siccare in vmbra, atque ita recondi oportet.

De Aro. CAP. CXCVII.

ARON apud Syros lupha vocitarum, folia emittit dracunculi, sed & minora & minus maculosa: caulem dodrantalem, subpurpureum ac pistilli forma, in cuius summo fructus est in croceum colorem inclinans. Radix alba, dracunculi radici proxima: quæ itidem decocta estur, quippe quæ minus acris sit. Folia verò ad esum condiuntur, & arida per se decocta manduntur. Radix, semen & folia, eisdem cum dracunculo vires obtinent: Pŕiuatim tamen radix cum fimo bubulo podagricis imposita prodest. Cæterùm eodem quo dracunculi radix modo reconditur, ac in summa ob mitiorem qua prædita est acrimoniam esui aptior est.

De Ari seu arisaro. CAP. CXCVIII.

ARISARVM exigua herbula est, cuius radix oliuæ magnitudinem implet. Est ea maioris quàm aron acrimoniæ: vnde illitu nomas fistit. Ex eadem collyria concinantur, ad fistulas efficacia. Cæterùm imposita inditave, cuiuslibet animalis genitale agit in perniciem.

De

De Asphodelo, seu hastula regia.

CAP. CXCIX.

ASPHODELVS, planta est plerisque omnibus cognita, foliis magni porri, caule verò laxi, (anthericon appellant) cuius in cacumine flos emicat. Radices subiacent oblongæ, teretes, glandibus similes, gustu acres, & calfaciendi vi præditæ. Hæbitæ, urinas menstruæque concitant. Medentur & lateris doloribus, tussibus, conuulsis atque ruptis, drachmæ pondere in vino potæ. Vomitiones verò adiuuat asphodelus, iusforij tali magnitudine in cibo sumptus. Vtiliter etiam tribus drachmis datur à serpente demorsus: sed vulneribus ex morfu folia, radicem ac flores ex vino illini oportet. *Urem sordidis ac depascentibus ulceribus, mammarum ac testium inflammationibus, tuberculis furunculisque, radix vna cum vini fæce decocta: recentibus autem inflammationibus, ex polenta auxiliatur. At ex radice succo, additis vetere vino dulci, myrrha & croco, ita vt simul omnia decoquantur, illinendis fit oculis vtile cumprimis medicamentum. Idem ad purulentas aures per se, & cum thure, melle, vino ac myrrha tepefactus, prodest: dentium verò dolores mitigat, oppositæ auriculæ per se instillatus. Cinis autem e cremata radice,*

R. j.

alopecias illitu densat, capillôve replet. Oleum verò in excavatis radicibus igni decoctum, exulceratis pernionibus & igni ambustis inunctione conducit, & aurium dolori infusum auri auxiliatur. Porrò vitiliginem albam, ad solem linteolo antè perfrictam, illita radix emaculat. Cæterùm semen & flores, si in vino bibantur, præ cæteris omnibus egregiè scolopendix & scorpiorum icibus aduersantur: sed & violenter aluum deiciunt.

De Bulbo esculento. CAP. CC.

BVLBVS esculentus quo vescimur, vulgo cognitus est. Stomacho & aluo utilis rufus, qui que ex Africa defertur. Amarus verò & scillæ similis, stomacho aptior est, & concoctionem adiuvat. Bulbi autem omnes, acres sunt & excalfactorij: Venerem stimulant, linguam & tonsillas exasperant, plurimum nutriunt, & carnem augent: verùm inflationes pariunt. Illi verò, efficaces sunt ad luxata, contusa, infixâ spicula & articulorum dolores: itémque ad gangrænas & podagras, cum melle ac per se. Valent & ad hydropticorum œdemata & canum morsus, cum melle ac pipere trito similiter impositi. Sudores iidem compescunt, stomachique dolores mitigant. Quin & furfures vlceraque capitis manantia cum tosto nitro abstergunt.

stergunt. Sub oculis sugillata varósque per se, aut ex oui luteo, itémque lentigines cum melle vel aceto, emendant. Fractis etiam auribus vnguibusque contusis ex polenta medentur. Ficos iidem tollunt, in calidis cineribus torrefacti, & cum vstis mænarum capitibus impositi. Cremati verò & cum alcyonio permixti, contractas à sole maculas & cicatrices nigras in sole illiti emaculant. Faciunt & ad rupta, si cum aceto elixi edantur. Cæterùm ab ipsorum largiore cibo cavendum, quoniam genus nervosum tentant.

De Bulbo Somitorio. CAP. CCI.

Bulbus, quem vomitorium vocant, folia habet lori modo flexiliora, multóque longiora quàm esculentus: radicem tamen bulbo similem, sed cortice nigro vestitam. Ea radix per se comesta, itémque ipsius decoctum potum, vesicæ vitiiis medentur, ac vomitiones mouent.

De Scilla. CAP. CCII.

SCILLA vim habet acrem & vrentem. Attamen assata, ad plurimos vsus accommodatur. Farina verò subacta lutóve oblitur, & in clibanum coniicitur, aut prunis obruitur, donec ambiens crusta sufficienter intosta fuerit. Hac detracta, nisi scilla prorsus mollis ac tenera euaserit, iterum noua

R. ij.